

Китоби Юил ва Калисои Лоодиқиягии Адвентистони рӯзи ҳафтуми — Рақами чилу сеюм

Jeff Pippenger

2026-02-09

Шумораи чилу се

Рамзи ҳаштод коҳини инсонӣ, ки бо Саркоҳини Илоҳӣ муттаҳид шудаанд, рақами «81» аст; ва маҳз дар ҳамин ҷо мо Орзуи Миллерро дар китоби «Навиштаҳои Аввалия» меёбем. Дар Ваҳй «81» мо меёбем, ки ҳангоме ки муҳри басо охирин бардошта мешавад, дар осмон ба муддати ним соат сукут ҳукмфармо мегардад. Ҳабакқуқ 2:20 мегӯяд, ки тамоми замин бояд хомӯш бимонад, вақте ки Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст.

Ва ҳангоме ки Ӯ муҳри ҳафтумро кушод, дар осмон тақрибан ба муддати ним соат сукут ҳукмфармо шуд. Ваҳй 8:1.

Бардошта шудани муҳри ҳафтум дар сӣ рӯз ба амал меояд, зеро он муҳри ниҳоист. Дар 31 декабри соли 2023 устухонҳои Ҳизқиёл раванди эҳёро оғоз карданд. Сипас Масеҳ ба таълим додан барои чихил рӯз оғоз намуд. Он сана анҷоми 1,260 рӯзро аз замони ноумедии 18 июли соли 2020 нишон дод, ва Юҳанно дар Ваҳй боби ёздаҳ ба мо хабар медиҳад, ки мо бояд маъбадро чен кунем, аммо саҳро қанор гузорем. Саҳн дар поёни парокандагӣ ба анҷом мерасад, зеро Юҳанно ба мо хабар медиҳад, ки 1,260 ба халқҳо дода шудааст, ки онҳо ҳамон саҳн мебошанд. Ҳангоми чен кардан, он таърих бояд қанор гузошта шавад.

Ҳангоме ки Миллер бедор мешавад ва марди қорӯбдасти хокрӯбро мебинад, ҳучра холист; ва чун овози худро баланд мекунад, Миллер ҳанӯз дар биёбон аст. Аз таърихи қиёмат то андаке пеш аз қонуни якшанбе, Масеҳ маъбади як саду чихилу қор ҳазорро бармехезонад, ҳамон тавр ки дар чихилу шаш сол аз 1798 то 1844 чунин қард.

Вақте ки Ӯ ба таълим оғоз мекунад, Ӯ дар маъбади Худ қор мекунад, махсусан дар давоми сӣ рӯз. Он гоҳ ғариштагон ба муддати сӣ дақиқа хомӯш мемонанд, дар ҳоле ки Ӯ қоҳинони Худ — сесад воизи миллери — таълим медиҳад, ё лашкари Худ — сесади Чидъӯнро, ё дар ҳоле ки Ӯ сесад қадвали соли 1843-ро нашр мекунад; ва ҳамаи инро Ӯ дар давоми сӣ рӯз, аз анҷоми нони ғатир то паёми қарнайҳо, ба ҷо меоварад. Ӯ фарши ҳучраи Миллерро рӯбучин мекунад, аммо он фарши Ӯст; бинобар ин ҳучраи Миллер маъбади Ӯст. Ӯ қори маҳв қардани ё гуноҳҳо ва ё номҳои онҳоро, ки ҳамчун номзадҳо даъват шуда буданд, то дар миёни яксаду чилу қор ҳазор бошанд, ба анҷом мерасонад.

Паёми қарнае, ки панҷ рӯз пеш аз сууд ва даҳ рӯз пеш аз доварӣ меояд, санҷиши ҳалқунанда аст. Он чи дар сӣ дақиқае ки осмон хомӯш аст, ё дар сӣ рӯзе ки Масеҳ қоҳинро таълим медиҳад, руҳ медиҳад, аллақай ду табақаро падида овардааст, ҳангоме ки мӯҳр дар давоми се марҳалаи қарнай, сууд ва доварӣ нақш мешавад. Дидани ин осон аст.

Агар шумо ба он нуқтае бирасед, ки бояд паёми карнайро садо диҳед, ва аз садо додани паём сарпечӣ кунед, шумо ноком мешавед.

Се қадами «карнай, сууд ва доварӣ» як аломати роҳ дар се қадам мебошанд, чунон ки дар оғози таърих як аломати роҳ бо «марг, дафн ва эҳё» ифода ёфта буд. Озмоиши сеқадама дар охир ҳамон санчиши ҳалқунандаест, ки Қонуни якшанбеи Панतिकостиро панҷ рӯз пеш мегузарад.

Панҷ рӯз баъд аз эҳё, анҷоми иди нони фатир фаро мерасад, ва он маҷлиси муқаддас аввалин ва имтиҳони бунёдии соли 2024-ро нишон медиҳад. Оё шумо Нони Осмонро хоҳед хӯрд ё нони андешаронии инсонӣ? Он имтиҳон дар соли 2024 фаро расид, ва он пешакӣ бо исёни бунёдии Одаму Ҳавво, Нимрӯд, Ҳорун, Ёробъом, Қӯрах ва исёнгарони ӯ, протестантҳои таърихи миллериш, исёни алфои Чон Ҳарви Келлогг, исёни соли 1888 ва, албатта, исёни 9/11 намунавор нишон дода шуда буд. Исёни бунёдии Қобил масъалаи ҳасад бурдан ба бародари худро дар тамоми силсилаи исёнҳои бунёдӣ мерасонад.

Ҳамаи намунаҳои исёни бунёдӣ исён бар зидди Худо мебошанд, аммо баъзе аз онҳо, мисли исёнгарони соли 1888 ва исёнгарони Қӯрах, ин воқеиятро низ дар бар мегиранд, ки паёмовари баргузида қисми озмоиш аст. Рад кардани муайянсозии Миллер, ки дар Дониёл 11:14 маҳз Рум рӯёро барқарор месозад, рад кардани ҳам паём ва ҳам паёмовар аст. Ин озмоиш бунёдӣ аст, зеро на танҳо Падар Миллер ғоратгарони ояти чордахумро ҳамчун Рум муайян карда буд, балки инчунин писари Миллер низ.

Панҷ рӯз пас аз эҳёи 31 декабри соли 2023, хизмати таълимии омодакунандаи Миллерро Он Касе, ки пас аз Юҳанно омад, ба зимма гирифт. Дар тӯли сӣ рӯз ба парастандагон дар маъбад таълими маҳсул «рӯ ба рӯ» аз ҷониби Масеҳ дода мешуд. Он омодагӣ барои муҳайё сохтани коҳиноне иборат аз 80 нафар буд, то паёми хушдордиҳандаи иди карнайхоро эълон намоянд.

Он омодагии сӣрӯза аз як озмоиши нахустини бунёдӣ дар ибтидо ва аз як озмоиши дуюми маъбадӣ дар анҷом иборат аст. Озмоиши дуюми маъбадӣ пеш аз навохта шудани карнайҳо ба анҷом мерасад, ва бинобар ин, ин ҷузъиёт дар хоби Миллер он гоҳ таҷассум меёбад, ки Масеҳ ҷавохиротро ба сандуқ меандозад. Пас аз он ки Ӯ инро мекунад, Миллерро даъват менамояд, ки «биё ва бубин». Аз огоҳии карнай то суғуд ба доварӣ, аломат пеш аз қонуни якшанбе барафрошта мешавад. Ҳамаи ҷавохирот дар маъбад ҳастанд, пеш аз он ки Миллер даъват шавад, ки «биё ва бубин», ва он гоҳ ки ду шохид дар абрҳо боло бардошта мешаванд, душманонашон онҳоро мебинанд.

Пешгӯии эшон дар бораи ҳамлае аз ҷониби Ислон, ки дар соли 2020 иҷро нашуд, пас аз ислоҳ шудани такрор карда хоҳад шуд, чунонки Нидои Нисфишаби ҳақиқии Сноу буд. Миллер фаҳмише дошт, ки онро Нидои Нисфишаб меномид, аммо Самуил Сноу паёми Нидои Нисфишаби Миллерро ислоҳ кард, ва ба ҳамин сабаб, паёми Нидои Нисфишаби Сноу дар таърихи Миллериш «ҳақиқӣ» Нидои Нисфишаб номида мешавад. Паёми Нидои Нисфишаб паёмест, ки ислоҳ шудааст, ва бо он ислоҳ қувват ёфтааст.

«Ноумедшудагон аз Навиштаҳо диданд, ки онҳо дар замони таъхир қарор доранд, ва бояд бо сабр мунтазири иҷрои рӯъё бимонанд. Ҳамон далелҳое, ки онҳоро водор намуда буданд, ки дар соли 1843 Парвардигори худро интизор шаванд, онҳоро ба ин оварданд, ки Ёро дар соли 1844 низ интизор бошанд». Early Writings, 247.

Ин падида дар охири давраи солҳои 1840 то 1844 ба амал омад, ва инчунин дар ибтидои он низ рух дод. Чосайя Литч дар соли 1840 иҷрошавии пешгӯии марбут ба Исломо пешбинӣ намуд. Ё пешгӯии худро дар соли 1838 ба таври оммавӣ сабт кард, ва сипас онро даҳ рӯз пеш аз 11 августи соли 1840 ислоҳ намуд. Иҷрошавии ин пешгӯии ислоҳшуда ба паёми фариштаи аввал қувват бахшид. Паёми дувум бо паёми ислоҳшудаи Нидои Нисфи Шаб қувват ёфт. Ду шоҳид аз як таърих, ки яке шоҳиди алфа ва дигаре шоҳиди омега мебошанд. Онҳо якҷоя қувватёбии як паёмо, ки бар пояи ислоҳи як паёми пешинаст, муайян месозанд.

Алфа пешгӯии Исломо муайян мекунад, ва омега пешгӯии дари бастаеро муайян мекунад. Сатр бар сатр, Исломо дар соли 1840 ва дари баста дар соли 1844, Исломо ва дари бастаро ҳамчун паёми Нидои Нимаи Шаб муайян месозанд. Дар оғози паём Исломо раҳо карда мешавад, чунон ки дар вуруди зафармандонаи Масеҳ. Дар ҳамон нукта дар масали даҳ бокира дар баста мешавад, чунон ки дар бар хонаи Худо ҳукм баста мешавад. Дар анҷоми паём, ҳангоме ки дар бар Иёлоти Муттаҳида баста мешавад, Исломо боз зарба мезанад.

Муҳим аст дарк карда шавад, ки хате, ки аз Левизод бисту сеюм бармеояд, се қадами Фисхро дар ибтидо ва се қадами коҳинонро дар интиҳо муайян мекунад. Коҳинон ҳамчун ҳадия ҳангоми қонуни якшанбе боло бардошта мешаванд, вале пеш аз он воқеа пок мегарданд. Вақте ки онҳо боло бардошта мешаванд, онҳо байрақ мебошанд, ва ҳангоме ки Масеҳ дар се қадам дар ибтидои хат боло бардошта шуд, Ё тамоми ҷаҳонро назди Худ кашид. Боло бардошта шудани яксаду чихилу чор ҳазор анҷоми он хат аст, ки бо боло бардошта шудани Масеҳ оғоз ёфт. Ҳам дар ибтидо ва ҳам дар анҷом як нишонаи роҳ иборат аз се қадам муайян карда мешавад.

Се қадам дар ибтидо, ки пас аз онҳо панҷ рӯз меоянд, ва се қадам дар анҷом, ки пас аз онҳо панҷ рӯз меоянд. Аз он нукта ба баъд, ҳикоя дар бораи анбӯҳи бузург аст, зеро коҳинот ҳамчун нишони яксаду чилу чор ҳазор барқарор шудааст. Ҳафт рӯзи Иди Хаймаҳо даврае барои ғайрияҳудиён аст. Агар мо замони ғайрияҳудиёнро, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, канор гузорем, ва сеюним рӯзеро, ки дар соли 2023 ба анҷом расиданд, низ канор гузорем, мо маъбади яксаду чилу чор ҳазорро дорем, ки дар дохили панҷоҳ рӯзи мавсими Панतिकост, аз 31 декабри соли 2023 то қонуни якшанбеи наздикоянда, муаррифӣ шудааст.

Панҷ рӯз аз эҳё барои бокирагон, сӣ рӯзе, ки пас аз он барои коҳинон меоянд. Сипас панҷ рӯзи паёми карнай аз ҷониби бокирагон, ки бо суъуди онҳо ба поён мерасад, ҳангоме ки чихил рӯз анҷом меёбад, ва баъд аз он панҷ рӯз то доварӣ, ва баъд панҷ рӯз то қонуни якшанбе. Ҳамчун рамзи бокирагон, рақами «5» қадамҳои саду чилу чор ҳазорро баён мекунад, ки бокирагонанд ва ҳамчунин коҳинон мебошанд.

Дар давоми сӣ рӯзи таълим, мӯҳри ниҳой ва ҳафтум бардошта мешавад, ва маҳз дар ҳамон давра Миллер мебинад, ки ҷавохирот барқарор карда мешаванд. «Биё ва бубин» рамзест, ки

бар асоси чор мӯҳри аввал қарор дорад; пас, ҳангоме ки мӯҳри ҳафтум кушода шуд, ба Миллер гуфта шуд: «Биё ва бубин», аммо ҳамаи фариштагони осмон танҳо дар сукут назора мекунад. Хоби Миллер мӯҳр шудани ҷавоҳиротеро муайян месозад, ки онҳо яксаду чилу чор ҳазор ҳастанд, ва ҳамзамон ҷавоҳиротеро низ муайян месозад, ки паёми Нидои Нимашаб мебошанд. Он паём қудратро ба бокирагон мерасонад, ки мӯҳр шуданро ба анҷом мерасонад, ва марди дорои хасуи ғуборруб Он Якеро муайян месозад, ки ҳам расулон ва ҳам паёмро идора мекунад.

Соли 2024 имтиҳони бунёдӣ аст, ва акнун дар соли 2026 имтиҳони маъбад фаро расидааст. Мо ҳоло дар давраи сирӯза қарор дорем, ки дар он Масеҳ таълим медиҳад, ва надонистани ин воқеият марговар аст.

Шинохтани паём ва паёмовар унсуре аз озмоиши бунёдӣ буд, ки онро Рум ҳангоми барқарор намудани рӯё намояндагӣ мекард, ва ҳамчунин унсуре аз достони Илёс ва Аҳъоб мебошад.

Ва дар соли сию ҳаштуми Осо подшоҳи Яхудо, Аҳъоб писари Умрӣ бар Исроил подшоҳӣ карданро оғоз намуд; ва Аҳъоб писари Умрӣ бар Исроил дар Сомария бисту ду сол подшоҳӣ кард. Ва Аҳъоб писари Умрӣ дар назари Худованд аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ӯ буданд, бештар бадӣ кард. Ва чунин воқеъ шуд, ки гӯё барои ӯ дар гуноҳҳои Ёробом писари Набот рафтор кардан чизи сабуке бошад, ки Изобал духтари Этбаал подшоҳи сидӯниёро ба занӣ гирифт, ва рафта Баалро парастии намуд ва ба ӯ сачда кард. Ва барои Баал дар хонаи Баал, ки онро дар Сомария бино карда буд, қурбонгоҳе барпо намуд. Ва Аҳъоб ашерае сохт; ва Аҳъоб бештар аз ҳамаи подшоҳони Исроил, ки пеш аз ӯ буданд, Худованд Худои Исроилро ба ҳашм овард. Дар айёми ӯ Ҳиил байт-элиил Ерихӯро бино кард: таҳкурсии онро бар Абироми нахустзодаи худ гузошт, ва дарвозаҳои онро бар Сегуб писари хурдии худ барпо кард, мувофиқи каломи Худованд, ки ба воситаи Ехушаъ писари Нун гуфта буд. Ва Илёс тишбитӣ, ки аз сокинони Цилъод буд, ба Аҳъоб гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд Худои Исроил, ки ман ба ҳузури Ӯ меистам, дар ин солҳо на шабнам хоҳад буд ва на борон, магар мувофиқи каломи ман». 3 Подшоҳон 16:29–17:1.

Рақамҳое, ки бо Аҳъоб алоқаманданд, ба заминаи ин порча меафзоянд. «Сию ҳашт» маънои «барҳостан»-ро дорад. Ба Исроил фармуда шуда буд, ки дар соли сию ҳаштум «барҳезад» ва ба Забини Мавъуд дохил шавад.

«Акнун барҳезед, — гуфтам ман, — ва аз ҷӯи Зеред бигзаред». Ва мо аз ҷӯи Зеред гузаштем. Ва муддате ки аз Қодеш-Барнеъа баромада, то аз ҷӯи Зеред гузаштем, сию ҳашт сол буд, то тамоми насли мардони ҷангӣ аз миёни лашкар нест шуданд, чунон ки Худованд ба онҳо қасам хӯрда буд. Такрори Шариат 2:13, 14.

Исо он марди маъюберо, ки сию ҳашт сол дошт, шифо дод, вақте ба ӯ гуфт: «Барҳез».

Ва он ҷо марде буд, ки сию ҳашт сол гирифтори беморӣ буд. Чун Исо ӯро дид, ки хобидааст, ва донист, ки вай аллакай муддати дарозе дар он ҳолат аст, ба ӯ гуфт: «Оё меҳаҷӣ шифо ёбӣ?» Он марди нотавон ба Ӯ ҷавоб дод: «Эй ого, касе надорам, ки

хангоме ки об ба ҷунбиш меояд, маро ба ҳавз фурорад; ва то ман меоям, дигаре пеш аз ман фуруд меояд». Исо ба ӯ гуфт: «Бархез, бистари худро бардор ва роҳ рав». Ва дарҳол он мард шифо ёфт, бистари худро бардошт ва роҳ рафт; ва он рӯз рӯзи шанбе буд. Юҳанно 5:5–9.

Ҷосия Литч дар соли 1838 пешгӯие баён кард, ки онро дар соли 1840 мушаххастар гардонд. Соли сию ҳаштуме, ки Мусо дар Такрори Шариат ба он ишора мекунад, ҳамчунин соли чиҳилум буд. Раванди дуқадамии Ҷосия Литч бо эҳёи дуқадамии ҳамноми ӯ, подшоҳ Ҷушиё, мувофиқат мекард. Рақамҳои 38 ва 40 дар робита бо якдигар бархостанро ифода мекунанд, ки ҳамон чизест, ки бо ду шоҳид рӯй медиҳад, вақте ки онҳо ба абрҳо боло бардошта мешаванд.

Бо Литч, боло бардоштан ба воситаи паёми Ислом дар воҳи дуюм ба анҷом расид. Он боло бардоштани, ки бо сууди Масеҳ нишон дода шудааст, пас аз паёми карнаи Ислом меояд. Он ду қадами аввали аломати роҳи карнай, сууд ва доварӣ, ба воситаи Литч тимсолан нишон дода шуданд, ки ду қадами ӯ низ бо эҳёи дузинагӣ ва ислоҳоти шоҳ Юшиё тимсолан нишон дода шуда буданд. Дар Такрори Шариат амр ин буд, ки бархезанд ва ба Замини Мавҷуд дохил шаванд, ва боло бардоштани байрақ дар қонуни якшанбе айнан ҳамон ваъда аст.

Аҳбоб бисту ду сол подшоҳӣ кард; бинобар ин, вай дар он даврае подшоҳӣ мекунад, ки Илоҳият бо инсоният муттаҳид мегардад, ва он ҳамон давраи сӣ рӯз аст, ки пеш аз паёми карнай меояд. Аҳбоб Трамп аст, ки дар ояндаи бисёр наздик бо Изобал издивоҷ хоҳад кард. Дар давраи Трамп, танҳо Илёс паёми борон дорад. Ин воқеият асосист, зеро ҳаракати яксаду чилу чор ҳазор ҳаракати усули «хат бар хат» аст; ва он усул бар он ҳақиқати асосӣ бино шудааст, ки ҳаракати ислоҳоти яксаду чилу чор ҳазор аз ҷониби ҳар як ҳаракати ислоҳоти таърихи муқаддас намунавор нишон дода шудааст. Дар ҳар яке аз он ҳаракатҳо роҳбарон қисми раванди озмоиш буданд. Ҳар дафъа.

Аҳбоб ҳафтумин подшоҳ аз Еробъом аст, ва мо борҳо нишон додаем, ки ҷӣ гуна Аҳбоб давлатро дар айёми бухрони қонуни якшанбе ифода мекунад. Мо нишон додаем, ки ҷӣ гуна калисои Лоудикиягии Адвентистони рӯзи ҳафtum дар соли 1863 Ерихӯро аз нав бино кард, ки ин ба Уайтҳо писари калонӣ ва хурдии онҳоро арзиш дошт, ва Ерихӯро дар замони қонуни якшанбе ба сурати рамзӣ пешнамоиш дод. Соли 1863 қонуни якшанберо ба таври рамзӣ ифода мекунад.

Ин порча пур аз рамзхост, ки он давраро ҳамчун вақти муҳр задани яксаду чилу чор ҳазор муайян месозад; ва дар он давраи замонӣ рад кардани фаҳмиши Миллер дар бораи ҳақиқате, ки бар чадвали соли 1843-и Ҳабакқуқ гузошта шуда буд, исёни бунёдист; ва ин безътиной ба фиристодаи баргузидаи Худоро низ дар бар мегирад, тахти ҳамон баҳонае ки шӯришгарони Қӯраҳ ва шӯришгарони соли 1888 пеш оварда буданд, ки иддао мекарданд, тамоми ҷамоат муқаддас аст.

Мо ҳоло дар озмоиши маъбад қарор дорем, хангоме ки равзанаҳои осмон ҳамроҳ бо дари диспенсатсионӣ кушода мешаванд. Дари диспенсатсионӣ гузариширо барои қоҳинон аз

Лоудикия ба сӯи коҳинони Филадельфия нишон медиҳад. Он ҷудошавии ҷавохироти қалбакӣ ва ҳақиқии хоби Миллерро нишон медиҳад. Равзанаҳо лаънат ё баракатро муайян мекунад. Малокии сеюм озмоишро бар бозгардонидан асос мегузорад. Хоби Миллер барқароршавии ҳам коҳинон ва ҳам паёмро таъкид мекунад. Ваҳйи нуздаҳум лашкари Худовандро муайян мекунад, ки бархезонда мешавад, вақте ки пешгӯии паёми карнаи Ислон ба иҷро мерасад.

Санчише, ки пеш аз санчиши лакмусии паёми карнай меояд, дувумин санчиш аст, ва он санчиши маъбад мебошад. Хоби Миллер дучандшавиро ба вучуд меоварад, ки ҳамеша бо санчиши дувум алоқаманд аст, зеро хоби Миллер аз ҷавохирот ҳам ҳамчун паёмҳо ва ҳам ҳамчун паёмрасонҳо истифода мебарад. Санчиши маъбад татбиқи усули «сатр бар сатр»-и борони охирро дар бар мегирад. Он аз коҳинон талаб мекунад, ки маъбадро дар хатҳои гуногуни нубувват бубинанд, то паёмҳоро ҳамоҳанг созанд. Тобути бузургтари марди ҳасучин маъбади яксаду чилу ҳазор аст, ва анбори Малокӣ ҳамон аст. Дили таҷҳизоти маъбад сандуқи аҳд аст, ки каррубиёни пӯшонанда пайваста ба он менигаранд, ва ба ин васила марказияти таваҷҷуҳи ҳамаи мавҷудоти муқаддасро таъкид менамоянд. Муқаддасон дар ин таърих бояд ба маъбад нигаранд ва ба сандук чашм дӯзанд.

Маъбади саду чиҳилу чор ҳазор мавзӯи Левиён бисту се мебошад ва он хатти таърихиرو пешкаш мекунад, ки дар айёми Масеҳ бо он чи ки хоҳар Уайт «мавсими Панतिकостӣ» меномад, ба иҷро расид. Аз эҳё то Панतिकост, ё аз 31 декабри соли 2023 то қонуни якшанбе, хатти нубуввати Левиён бисту се маъбади саду чиҳилу чор ҳазорро намоёндагӣ мекунад. Он таърих бо як аломати роҳ иборат аз се қадам оғоз мешавад, ки пас аз он панҷ рӯз меояд, ва бо як аломати роҳ иборат аз се қадам поён меёбад, ки пас аз он панҷ рӯз меояд. Дар миёни таърихҳои алфа ва омега сӣ рӯзи мӯҳрғузории коҳинон қарор дорад. Он хатти қуллӣ бо шанбеи рӯзи ҳафтум оғоз шуда, бо шанбеи соли ҳафтум анҷом меёбад. Дар ин сатҳ маъбади саду чиҳилу чор ҳазор киштиест, ки 8 ҷонро ба замини навсохта хоҳад бурд, ва ҳамчунин сандуқи аҳд аст, ки онро ду ғаришта соя меафкананд, ҳамон тавр ки он ду шанбе ба маъбади коҳиноти саду чиҳилу чор ҳазор, ки бо мавсими Панतिकостӣ намоёндагӣ шудааст, соя меафкананд.

Ибодатҳо, боби бисту сеюм, дар бораи коҳиноти яксаду чилу чор ҳазор дар замони зуҳури ниҳии мавсими Панतिकост аст, ки бо эҳёи Масеҳ оғоз ёфт ва то панҷоҳ рӯз баъд, то рӯзи Панतिकост, идома кард. Мавсими Панतिकост он гоҳ муқаррар мегардад, ки бисту ду ояти аввали Ибодатҳо, боби бисту сеюм, бо бисту ду ояти охири он мутобиқ карда шавад. Хоби Вилиям Миллер муайян месозад, ки ҷавохироти каломи Худо ҳам паём аст ва ҳам паёмрасон.

«Ман фурсатҳои гаронбаҳое доштам, то таҷрибае ба даст оварам. Ман дар паёмҳои ғариштаи якум, дуум ва сеюм таҷрибае доштам. Ғариштагон чунин тасвир шудаанд, ки дар миёнаи осмон парвоз карда, ба ҷаҳон паёми оғоҳӣ эълон менамоянд ва ба мардуме, ки дар рӯзҳои охири таърихи ин замин зиндагӣ мекунанд, робитаи мустақим доранд. Ҳеҷ кас овози ин ғариштагонро намешунавад, зеро онҳо рамзе ҳастанд, ки халқи Худоро намоёндагӣ мекунанд, ки дар ҳамоҳангӣ бо олами осмон амал мекунанд. Мардон ва занон, ки аз ҷониби Рӯҳи Худо мунаввар гардидаанд ва ба воситаи ҳақиқат

тақдис ёфтаанд, ин се паёмро ба тартиби онҳо эълон мекунанд». Life Sketches, 429.

Фариштагон рамзҳои қавми Худо мебошанд, ки паёмеро, ки аз ҷониби фаришта ифода мешавад, эълон мекунанд.

«Вақт кӯтоҳ аст. Паёмҳои фариштаи якум, дуҷум ва сеҷум ҳамон паёмҳоянд, ки бояд ба ҷаҳон расонда шаванд. Мо овози се фариштаро ба маънои асли намешунавем, балки ин фариштагон дар Ваҳй қавмеро намояндагӣ мекунанд, ки бар замин хоҳанд буд ва ин паёмҳоро хоҳанд расонд.

«Юҳанно дид, ки “Фариштаи дигаре аз осмон назил мешуд, ки қудрати бузург дошт; ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид.” Ваҳй 18:1. Он амал овози халқи Худост, ки ба ҷаҳон паёми огоҳкунанда эълон мекунад». The 1888 Materials, 926.

Фариштагон рамзи он мардуманд, ки паёмҳои бо фариштагон муаррифишударо мерасонанд. Вилиям Миллер ба таври нубувватӣ дар бисёр татбиқот муаррифӣ шудааст. Яке аз он татбиқот ин аст, ки Миллер ба василаи аввалин ва охирин пешгӯиҳои замони, ки ӯ ба эълони онҳо роҳнамоӣ шуда буд, муаррифӣ мегардад. Ҳафт замон, ё 2,520 сола, ки дар соли 1798 ба поён расид, қашфи алфои Миллер буд, ва поксозии муқаддасгоҳ дар поёни 2,300 шом ва сахар, дар 22 октябри соли 1844, қашфи омегаи Миллер буд. Таърихи миллерӣ аз соли 1798 то 1844 муаррифӣ мегардад, ва гарчанде ки он таърихи фариштаи якум ва дуҷум буд, он бо номи паёмовари он таърих ҳонда мешавад. Таърихи миллерӣ нишон медиҳад, ки Миллер «овоз»-е буд, ки паёми фариштаи якум ва дуҷумро эълон мекард, ва фариштаи якум оғози довариро дар 22 октябри соли 1844 эълон намуд, ва фариштаи якум дар замони поён, дар соли 1798, ҳангоми анҷоми парокандагии «ҳафт замон»-аи подшоҳии Исроил, расид. Миллер рамзи ҳам пешгӯии 2,520-сола ва ҳам пешгӯии 2,300-сола мебошад.

Аввалин аломати роҳи соли 1798 эълон кард, ки доварӣ ҳангоме оғоз хоҳад шуд, ки 2,300 сол 22 октябри соли 1844 ба анҷом расанд. Сипас Худованд нури Шанбеи рӯзи ҳафтумро ошкор сохт, ва қасди ӯ ин буд, ки корро ба анҷом расонад; бинобар ин ӯ кӯшиш кард, ки дар соли 1856 нури иловагӣ дар бораи ҳафт замонро боз кунад, аммо ба ҷои имон исён зоҳир гардид. Ҳафт замон алфои таърихи миллеритист ва 2,300 омега мебошад.

Ҳафт замон бо шанбеи соли ҳафтум ифода шудааст, ва 2,300 бо шанбеи рӯзи ҳафтум ифода шудааст. Таърихи миллериён бо солҳои 1798 ва 1844 ифода мешавад, ва 1798 ҳафт замонро ифода мекунад ва 1844 2,300 солро ифода мекунад. Ин ду шанбе таъриҳҳои таърихе мебошанд, ки дар Левӣ бисту се ифода шудааст. Ин ду шанбе ду паёмро ифода мекунанд, ки як паёмро ташкил медиҳанд. Ин ду паём миллериёно ифода мекунанд, зеро мардуме, ки паёмҳоро эълон мекунанд, фариштагонро ифода мекунанд, ки паёмро рамзӣ месозанд. Дар соли 1798 фариштаи аввал омад ва дар соли 1844 фариштаи сеҷум омад.

Левитус бисту се дорои ҳафт ид ва ҳафт маҷлиси муқаддас аст, ҳарчанд ҳар ид маҷлиси муқаддас нест ва баръакс низ ҳамчунин. Ҳамаи идҳо миёни аввалин ва охирин маҷлиси муқаддас ҷой мегиранд, ки яке дар оғоз шанбеи рӯзи ҳафтум аст ва дигаре дар анҷом шанбеи соли ҳафтум. Таърихи идҳо бо ду шанбе ҳошиябандӣ шудааст, ки Уилям Миллер ва

миллериёнро намояндагӣ мекунад.

Ҳангоме ки бисту ду ояти аввал ва бисту ду ояти охир дар Левизод 23 бо ҳам чамъ оварда мешаванд, мавсими Панतिकост муайян мегардад. Сохторе, ки аз ба ҳам овардани ин сатрҳо барқарор мешавад, комилан илоҳист. Мавсими Панतिकостии ин сохтор ба таври равшан се қадами се ғариштаро тасвир мекунад. Он мӯҳри «Ҳақиқат»-ро бар худ дорад. Он мӯҳри Алфа ва Омегаро бар худ дорад. Он мӯҳри Палмонӣ-ро бар худ дорад. Он шогирдро ба айни дили Қудси Ақдас роҳнамоӣ мекунад. Он маъбади саду чилу чаҳор ҳазорро муайян мекунад. Он то ба замини аз нав офаридашуда тӯл мекашад.

Ин ҳақиқати Ибодатнома боби бисту сеюм акнун дар иртибот бо имтиҳони маъбад, ки пеш аз имтиҳони литмус ва имтиҳони сеюм меояд, кушода мешавад. Ғариштаи сеюм соли 1844 омад, сипас боз дар 11-уми сентябр ва сипас боз дар соли 2023. Вақте ки ғариштаи сеюм соли 1844 омад, вафодорон мебоист бо имон аз пайи Масеҳ ба Қудси муқаддасро равад. Ибодатнома боби бисту сеюм роҳ ба сӯи Қудси муқаддасро ва ҷузъе аз имтиҳони маъбадро ифода мекунад. Ба Юҳанно гуфта шуд, ки маъбад ва низ парастандагони даруни онро чен кунад.

Сандуқи Миллер маъбад аст, ва ҷавохирот парастандагонанд, ки дар он ҷо ҳастанд. Анбори Малаҳӣ маъбад аст, ва даҳякҳо парастандагонанд, ки дар он ҷо ҳастанд. Мавсими Панतिकост, ҷунон ки дар татбиқи «қатор бар қатор»-и Ибодат (Левӣ) бисту сеюм нишон дода шудааст, маъбади яксаду чилу чор ҳазорро ифода мекунад. Бевоситатар, он сандуқи аҳдро тасвир менамояд, бо қарубиёни пӯшонанда, ки ба Дах Аҳком, асои Ҳорун, ки шукуфта буд, ва кӯзаи тиллоии манна менигаранд.

Керубҳои сояфкан ғариштагонанд, ва ғариштагон ҳам паём ва ҳам паёмрасонро муаррифӣ мекунад. Паёме, ки паёми алфои Левизод бисту се мебошад, шанбеи рӯзи ҳафтум аст, ва паёми омега шанбеи соли ҳафтум мебошад. Ҳарду паёманд, ва онҳо инчунин паёмҳои алфо ва омегаи Уилям Миллер ва миллериён мебошанд: бо иҷрои «ҳафт замон» дар соли 1798, ки рамзи шанбеи соли ҳафтум аст, ва дар соли 1844 Худо қавми Худо ба Қудси Ақдас раҳнамун сохт, ки дар он ҷо онҳо шанбеи рӯзи ҳафтумро кашф карданд. Он ду шанбе аввалин ва охири маҷлисҳои муқаддас дар Левизод бисту се мебошанд, ва фасли Панतिकост дар миёни ҳар дуи онҳо ҷойгир шудааст, ҳамон тавре ки сандуқ дар миёни ду керуби сояфкан ҷойгир буд.

Маъбад бояд чен карда шавад, ва ин дар бар мегирад, ки саҳни ба ғайрияхудиён додашударо тарк намоянд. Дар вақти қонуни якшанбе доварӣ барои хонаи Худо ба анҷом мерасад, ва довари ғайрияхудиён оғоз меёбад. Замонҳои ғайрияхудиён дар соли 1798, дар анҷоми 1,260 сол, ва дар анҷоми сеюмим рӯз, (рамзе аз 1,260) ба поён расиданд; ва Юҳанно мебоист саҳро тарк намояд.

Ва ба ман қамише монанди асое дода шуд; ва ғаришта истода, гуфт: «Барҳез ва маъбади Худо, ва қурбонгоҳ, ва онҳоро, ки дар он сачда мекунад, чен кун. Аммо саҳни берунаи маъбадро тарк намо ва онро чен макун; зеро он ба халқҳо дода шудааст; ва шаҳри муқаддасро онҳо чихилу ду моҳ поймол хоҳанд кард». Ваҳй 11:1, 2.

Саҳн бояд вогузошта мешуд, зеро он ба халқҳо дода шуда буд, ки онро сеюним рӯз, ё чилу ду моҳ, поймол мекарданд.

Ва онҳо ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва ба асорат ба миёни ҳамаи халқҳо бурда хоҳанд шуд; ва Ерусалим аз ҷониби ғайрияҳудиён поймол хоҳад гардид, то даме ки замонҳои ғайрияҳудиён ба анҷом расанд. Луқо 21:24.

Вақтҳои халқҳо дар соли 1798 ба анҷом расид, вақте ки китоби Дониёл кушода шуд.

«Дар маъбади Уршалим девори пасте саҳни беруниро аз ҳамаи қисматҳои дигари бинои муқаддас ҷудо мекард. Бар ин девор навиштаҷотҳои ба забонҳои гуногун мавҷуд буданд, ки эълон мекарданд: ба ҷуз яҳудиён, ба ҳеҷ кас иҷозат дода намешавад, ки аз ин ҳад гузарад. Агар ғайрияҳудие ҷуръат мекард, ки ба ҳавлии дарунӣ дарояд, ӯ маъбадро палид месохт ва ҷазои онро бо ҷони худ мебардохт. Аммо Исо, ки бунёдгузори маъбад ва хизмати он буд, ғайрияҳудиёро бо риштаи ҳамдардии инсонӣ ба сӯи Худ ҷалб намуд, дар ҳоле ки ғайриилоҳии ӯ наҷотро, ки яҳудиён рад карда буданд, ба онҳо мерасонид». Орзуи асрҳо, 194.

31 декабри соли 2023 сеюним рӯзи нубувватиро аз ноумедии 18 июли соли 2020 ба анҷом расонд. Он сеюним сол нишон медиҳад, ки паёми нубувватӣ дар он вақт мӯҳришкани карда мешуд, ва замонҳои халқҳо ба анҷом расид, ва аз ҷен кардани маъбад ва парастандагони даруни он даст кашида шуд. Дар қонуни якшанбе, ки дар мавсими Панतिकост Рӯзи Панतिकост буд, доварӣ ба сӯи халқҳо мегузарад. Вақте ки мо ҳангоми ҷен кардани маъбади саду чилу чор ҳазор аз замонҳои халқҳо даст мекашем, мебинем, ки аз 31 декабри соли 2023 то қонуни якшанбе ҳамоно маъбад аст.

Шаҳодати маъбад ин аст, ки он дар ду марҳила барпо мегардад: аввал таҳкурсии, сипас маъбад анҷомёфта шинохта мешавад, вақте ки санги таҳкурсие, ки рад шуда буд, ба таври аҷоиб сари гӯша мегардад. Таҳкурсии замоне гузошта шуд, ки Исроили қадим дар таърихи фармони аввал аз Бобил берун омад, ва маъбад дар таърихи фармони дуюм, вале пеш аз фармони сеюм, ба анҷом расид. Имтиҳони таҳкурсии дар соли 2024 рӯй дод ва ҳоло мо дар имтиҳони маъбад қарор дорем. Он имтиҳони маъбад дар озмоиши сеюм ва литмусӣ ба поён мерасад, ва имтиҳони маъбад аз қавми Худо талаб мекунад, ки маъбадро ҷен намоянд.

Маъбад дар Ибодот бисту сеюм аз 31 декабри соли 2023 то қонуни якшанбе бардошта мешавад, ва дар дохили он таърихи нубувватӣ се озмоише, ки ҳамеша ҳангоми кушода шудани мӯҳри як нубувват рӯй медиҳанд, намояндагӣ шудаанд. Охири он се озмоиш санчиши лакмус аст, ки онро маҷлиси хаймавии Эксетер намояндагӣ мекард. Дар он маҷлис шумо ё дар хайма ба маҷлисҳо ҳозир мешудед, ки дар он ҷо Устод Сноу ду бор паёми худро дар бораи Нидои ҳақиқии Нимаи шаб пешниҳод кард, ё ба маҷлисиҳои эҳсосотӣ ва носолими хаймаи Уотертаун мерафтед. Вақте ки маҷлисҳо ба анҷом расиданд, паёми Нидои ҳақиқии Нимаи шаб мисли мавҷи пурзӯр паҳн шуд. Эксетер санчиши лакмус буд, ва санчиши лакмус мӯҳргузорино намояндагӣ мекунад.

Чаласаи хаймаи Эксетер ба воситаи вуруди тантанавии Масех ба Ерусалим пешакӣ намунагузорӣ шуда буд, ва Лаъзор хареро, ки Исо бар он савор шуд, роҳнамоӣ мекард.

Марги Лаъзор ноумедии 18 июли соли 2020 буд, аммо ӯ ҳамчунин мӯъҷизаи тоҷгузори Масеҳ ва «мӯҳри» илоҳияти Ё буд.

«Агар Масеҳ дар хонаи бемор мебуд, Лаъзор наемурд; зеро шайтон бар ӯ ҳеҷ қудрате намедошт. Марг наметавонист дар ҳузури Бахшандаи Ҳаёт тири худро ба сӯи Лаъзор равона созад. Бинобар ин, Масеҳ дур монд. Ё ба душман иҷозат дод, ки қудрати худро ба қор барад, то ӯро чун душмани мағлуб ба ақиб ронад. Ё иҷозат дод, ки Лаъзор зери ҳукмронии марг бигзарад; ва хоҳарони ғамзада бародари худро диданд, ки дар қабр ниҳода шуд. Масеҳ медонист, ки Ҳангоме ки онҳо ба рӯи беҷони бародари худ менигаранд, имони онҳо ба Начотдиҳандаи худ саҳт озмуда хоҳад шуд. Аммо Ё медонист, ки ба сабаби муборизае, ки онҳо акнун аз сар мегузарониданд, имони онҳо бо қудрате бисёр бузургтар хоҳад дурахшид. Ё ҳар дарди андӯҳеро, ки онҳо таҳаммул мекарданд, бар дӯш кашид. Ё онҳоро камтар дӯст намедошт, зеро даранг намуд; балки медонист, ки барои онҳо, барои Лаъзор, барои Худи Ё, ва барои шогирдонаш, пирӯзие бояд ба даст оварда мешуд.»

«“Ба хотири шумо,” “то ки шумо имон оваред.” Барои ҳамаи онҳое ки дасти роҳнамои Худоро чӯёнанд, лаҳзаи бузургтарин рӯҳафтодагӣ ҳамон вақте аст, ки ёрии илоҳӣ наздиктарин мебошад. Онҳо ба тирактарин қисми роҳи худ бо шукргузори менигаранд. “Худованд медонад, ки чӣ гуна парҳезгоронро ҳалос кунад,” 2 Петрус 2:9. Аз ҳар васваса ва ҳар озмоиш Ё онҳоро бо имони устувортар ва таҷрибаи ғанитар берун хоҳад овард.

«Дар таъхир андохтани омадан ба назди Лаъзор, Масеҳ нисбат ба онҳое ки Ёро қабул накарда буданд, мақсади раҳмдилонае дошт. Ё даранг кард, то ки бо зинда гардонидани Лаъзор аз мурдагон ба қавми саркаш ва беимони Худ далели дигаре бидиҳад, ки Ё дар ҳақиқат “қиёмат ва ҳаёт” аст. Ё намероҳ аз тамоми умед нисбат ба ин қавм, он гӯсфандони мискину саргардони хонадони Исроил, даст кашад. Дили Ё аз сабаби бетавағии онҳо мешикаст. Дар раҳмати Худ Ё қасд кард, ки ба онҳо боз як далели дигар бидиҳад, ки Ё Барқароркунанда аст, Он Ягонае ки танҳо Ё метавонист ҳаёт ва абадиятро ошкор созад. Ин бояд далеле мебуд, ки қоҳинон натавонанд онро нодуруст таъбир кунанд. Ин сабаби таъхири Ё дар рафта ба Байт-Ҳинё буд. Ин мӯъҷизаи тоҷгузор, зинда гардонидани Лаъзор, бояд бар қори Ё ва бар даъвои Ё ба илоҳият мӯҳри Худоро менишонд». Ҳаваси Аҳрор, 528, 529.

Вуруди зафармандона аз во қардани як ҳар барои он ки Масеҳ бар он савор шавад, оғоз ёфт.

Ва Ҳангоме ки ба Ерусалим наздик шуданд ва ба Байт-Фочӣ, назди қӯҳи Зайтун расиданд, он гоҳ Исо ду шогирдро фиристода, ба онҳо гуфт: «Ба деҳае, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед, ва дарҳол хареро баста ва қурраи онро бо вай хоҳед ёфт; онҳоро воз қарда, назди Ман биёред. Ва агар қасе ба шумо қизе гӯяд, бигӯед: “Худованд ба онҳо эҳтиёҷ дорад”; ва дарҳол онҳоро хоҳад фиристод». Ва ҳамаи ин воқеъ шуд, то ба амал ояд он чи ба воситаи пайғамбар гуфта шудааст, ки мегӯяд: «Ба духтари Сион бигӯед: инак, Подшоҳи ту назди ту меояд, ҳалим ва савор бар қаре, ва бар қуррае, ки бачаи қар аст». Ва шогирдон рафта, қунон ки Исо ба онҳо фармуда буд, амал қарданд. Матто 21:1–6.

Паёми Фиғони нисфи шаб ба паёми фариштаи дуҷум, ки ҳангоми ноумедии аввал расида буд, ҳамроҳ гардид. Дар айёми Масеҳ он ноумедӣ марғи Лаъзор буд, ва барои миллериён он пешгӯии иҷронашудаи соли 1843 буд, ки 19 апрели соли 1844 фаро расид. Ҳар дуи он ноумедихо 18 июли соли 2020-ро ифода мекунанд.

Дар мавсими Панतिकост, ки дар Ибодатнома бисту се тасвир ёфтааст, санҷиши ҳалқунанда ба воситаи нишонаи сегонаи иди карнайҳо, суҷуди Масеҳ ва Рӯзи Каффорат ифода мегардад. Ин се қадам санҷиши ҳалқунандаро нисбат ба ду озмоиши аввали таҳкурсии ва маъбад намоёндагӣ мекунанд. Ин се қадам панҷ рӯз пеш аз қонуни якшанбеи Панतिकост меоянд ва боло бардошта шудани садо чилу чор ҳазорро ҳамчун байрақ ифода менамоянд. Агар онҳо аз санҷиши ҳалқунанда бигзаранд, боло бардошта мешаванд; агар нагузаранд, аз тирезаҳои хоби Миллер берун дамонда мешаванд.

Қадами сеюми муҳригузори Рӯзи Каффорат аст ва он маҳв гардидани гуноҳро ифода мекунад. Қадами дуҷум боло бардоштани ҳадяи Молокӣ аз ҷониби левиён аст, ва қадами аввал паёми карнайҳо мебошад. Аз соли 1844 инҷониб инсоният дар таърихи садо додани карнайи ҳафтум зиндагӣ мекунад. Паёми берунии карнайи ҳафтум паёми воӣи сеюми Ислом аст, ва паёми дохилии карнайи ҳафтум кори Масеҳ аст, ки Илоҳияти Худо бо инсонияти яқсаду ҷиҳилу ҷаҳор ҳазор муттаҳид месозад.

Мо дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Дар навиштаҳои анбиё манзараҳои тасвир шудаанд, ки, ҳарчанд аз ҷиҳати қадимӣ бисёр куҳананд, ба мо бо тозагӣ ва қуввати ваҳйҳои нав зоҳир мегарданд. Ба василаи имон мо дарк мекунем, ки ин сабтҳои муносибати Худо бо қавми Худ дар асрҳои гузашта маҳфуз дошта шудаанд, то мо сабақҳои, ки Худо меҷаҳад ба воситаи таҷрибаҳои имрӯза ба мо биёмузад, таъйин намоем.

«Чун мо, ҷуноне ки ҳастем, дар давраи зиндагӣ мекунем, ки аз ҷиҳати аҳамият ҳеҷ камтар аз давраи пеш аз омадани дуҷуми Масеҳ нест, мо бояд махсусан эҳтиёткор бошем, то аз содир кардани хатоҳое, ки яҳудиёни дар замони омадани аввали Масеҳ зиндагикунанда карда буданд, парҳез намоем.»

«Чунончи роҳбарони яҳудӣ, ки тадричан низомии расмии ибодатеро ба вуҷуд оварданд, ки дар он аҳамияти масъалаҳои ғайриасосӣ бисёр бузург нишон дода мешуд, баъзе одамон имрӯз низ дар ҳатаранд, ки ҳақиқатҳои муҳимро, ки ба ин насл тааллуқ доранд, аз назар дур созанд ва ба ҷустуҷӯи он ҷизҳои бипардозанд, ки нав, аҷиб ва мафтункунандаанд.»

«Зарур аст, ки принципҳои воло парварида шаванд. Онҳое ки дар пайи андешаҳои ҳаёлии меҷӯянд ва онҳоро тарғиб мекунанд, бояд пеш аз он ки ба таълими дигарон иқдом намоёнд, омӯхта шаванд, ки ҳақиқат чист. Назарияҳо ва фарзияҳои сохтаи инсон набояд ҳамчун ҳақиқат ҷустуҷӯ карда шаванд.

Бисёранд касоне, ки ба усул содиқанд, ҷунонки фӯлод устувор аст, ва ба инҳо мадад расонида хоҳад шуд ва баракат дода хоҳанд шуд; зеро онҳо миёни айвон ва қурбонгоҳ

гиря карда, мегӯянд: «Қавми Худро, эй Худованд, бубахш, ва мероси Худро ба нанг таслим макун». Мо бояд бигзорем, ки усулҳои бунёдии паёми фариштаи сеюм равшан ва возеҳ намоён бошанд. Сутунҳои бузурги имони мо ҳар бореро, ки бар онҳо ниҳода шавад, нигоҳ хоҳанд дошт.

«Дар ин асри гумроҳӣ, орзуҳои ҳаёли ва ҳаёлпарварӣ, мо бояд усулҳои аввалини таълимоти Масеҳро биомӯзем. Биёед кӯшиш намоем, то тавонем бо ҳавворӣ бигӯем: “Зеро ҳангоми ба шумо маълум гардонидани қувват ва омадани Худованди мо Исои Масеҳ, мо аз афсонаҳои бо ҳила тартибдошуда пайравӣ накардаем.” Худованд моро даъват мекунад, ки аз усулҳои олии ва наҷиб пайравӣ намоем.»

«Ҳақиқат, ҳақиқати ҳозира, ҳамоно аст, ки Каломи Худо онро чунин муаррифӣ мекунад. Худованд мехоҳад, ки қавми Ё худро аз ҳар зиёдатӣ, аз ҳар он чӣ ба ирфони ботил майл медиҳад, нигоҳ доранд. Бигзор онҳое ки васваса мешаванд, то ба ақидаҳои ҳаёли ва тасаввурии сохта дода шаванд, нақбро ба умқи маъданҳои ҳақиқати осмонӣ фурӯ баранд ва ганҷеро ба даст оваранд, ки барои қабулкунандаи он маъноӣ ҳаёти ҷовидониро дорад. Дар Калом гаронбаҳотарин ҳақиқат мавҷуданд. Инҳо аз ҷониби қасоне ёфт хоҳанд шуд, ки бо ҷиддият меомӯзанд; зеро фариштагони осмонӣ ҷустуҷӯро роҳнамоӣ хоҳанд кард.»

«Ба онҳое ки ҳоло бар замин зиндагӣ мекунанд, Павлус эълон намуд: “Зеро замоне хоҳад омад, ки таълимоти солихро таҳаммул нахоҳанд кард, балки мувофиқи шаҳватҳои худ барои худ муаллимонро ҷамъ хоҳанд овард, дар ҳоле ки ғӯшҳои хоришнок доранд; ва ғӯшҳои худро аз ҳақиқат бармегардонанд ва ба афсонаҳо рӯй меоранд.”»

«Чӣ қадар пурмаъно, чӣ қадар ҷонтакондиханда аст он амр ки Павлус дар ҳамоно ҳангоме дод, ки дар бораи қасоне нубувват мекард, ки таълими солихро таҳаммул нахоҳанд кард: “Пас тӯро пеши Худо ва Худованд Исои Масеҳ, ки зиндагон ва мурдагонро дар зуҳури Худ ва подшоҳии Худ доварӣ хоҳад кард, ботантана васият менамоям: каломро мавъиза намо; дар мавсим ва бе мавсим омода бош; бо тамоми пурсабрӣ ва таълим сарзаниш намо, танбеҳ деҳ, насиҳат кун.”»

«Онҳое ки бо Худо муошират мекунанд, дар нури Офтоби Адолат роҳ мераванд. Онҳо Наҷотдихандаи худро бо фосид сохтани роҳи худ пеши Худо беҳурмат намесозанд. Нури осмонӣ бар онҳо медурахшад. Ҳар қадар ки онҳо ба анҷоми таърихи ин ҷаҳон наздик мешаванд, дониши онҳо дар бораи Масеҳ ва дар бораи нубувватҳое ки ба Ё тааллуқ доранд, бисёр афзоиш меёбад. Онҳо дар назари Худо арзиши бепоён доранд; зеро бо Писари Ё дар ягонагӣ мебошанд. Барои онҳо каломи Худо аз зебӣ ва дилрабоии беназир бархӯрдор аст. Онҳо аҳамияти онро мебинанд. Ҳақиқат бар онҳо ошкор мегардад. Таълимоти таҷассум ба нурафшонии мулоим орошта мегардад. Онҳо мебинанд, ки Навиштаҳо калидест, ки ҳамаи асрорро мекушояд ва ҳамаи душворихоро ҳал мекунад. Онҳое ки намехостанд нурро қабул кунанд ва дар нур роҳ раванд, наметавонанд сирри худотарсиро дарк намоянд, аммо онҳое ки аз бардоштани салиб ва пайравӣ кардани Исо даранг накардаанд, нурро дар нури Худо хоҳанд дид». The Southern Watchman, April 4, 1905.